

I.Sygn. akt. II K 882/05

1.2. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Magdaleny Standerskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 10 lutego, 3 marca, 12 czerwca i 28 sierpnia 2015r. sprawy:

P. A. (1) syna S. i J. z domu R. urodzonego w dniu (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od września 2004 roku do dnia 8 czerwca 2005 roku w G. znęcał się psychicznie i fizycznie nad rodziną tj. nad żoną M. i córką A., w ten sposób, że wszczyna awantury w mieszkaniu podczas których wyzywał w/w od słów uznanych powszechnie za obelżywe, groził pozbawieniem życia, popycha, szarpie, pluje w twarz oraz dusił córkę A. za szyję

tj. o przestępstwo z art. 207§1 k.k.

I. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. oskarżonego **P. A. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia z tym odmiennym ustalenie że za datę końcową przestępstwa przyjmuje 29 marca 2005 roku, czyn ten kwalifikuje z art. 207§1 k.k. i za to na mocy art. 207§1 k.k. skazuje go na karę **8 (słownie: ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 69§ 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70§ 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 73§ 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 (słownie: dwóch) lat tytułem próby;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na podstawie art. 71§ 1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości **96 (słownie: dziewięćdziesiąt sześć)** stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę **20 (słownie: dwadzieścia) złotych;**

IV. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 maja 2014 roku do dnia 24 czerwca 2014 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

na podstawie art. 626 §1 k.p.k., art. 627 §1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 70 (słownie: siedemdziesiąt) złotych i wymierza opłatę w kwocie 372 (słownie: trzysta siedemdziesiąt dwa) złotych;

Sygnatura akt II K 882/05

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. A. (1) pozostaje w związku małżeńskim z M. A.. Z tego małżeństwa oskarżony ma troje dzieci, w tym córkę A. A. (2) (obecnie A. O.), która urodziła się w dniu (...) w G.. W okresie od września 2004 roku do 29 marca 2005 roku, M. A. oraz A. O. mieszkały w lokalu przy ulicy (...) w G.. W przedmiotowym lokalu przebywał również oskarżony P. A. (1).

Sytuacja materialna rodziny A. była ciężka. Oskarżony nadużywał alkoholu. P. A. (1), będąc pod wpływem alkoholu, był osobą bardzo agresywną – wszczynał awantury w mieszkaniu, prowokował kłótnie.

Oskarżony szarpał M. A., krzyczał na nią, popychał ją, zwracał się do niej słowami: „suko”, „kurwo”, „dziwko”. Oskarżony P. A. (1) szarpał M. A., w szczególności za rękę oraz za ubrania. Oskarżony groził M. A., że połamie jej ręce i nogi, że „woli iść siedzieć, jak coś jej zrobi, niż się z nią męczyć”. Nadto zwracał się do niej słowami: „suko, zabiję cię, będziesz gryzła piach, nie obudzisz się”. P. A. (1) pluł na swoją żonę.

P. A. (1) stosował również przemoc fizyczną wobec swojej córki A. A. (2) – szarpał ją i popychał. Groził jej, że coś jej zrobi. Zwracał się do niej słowami: „zabiję cię”, „zajebię cię”. W grudniu 2004 roku, oskarżony, będąc pod wpływem alkoholu, zjawił się w mieszkaniu przy ulicy (...). A. A. (2) zwróciła się do oskarżonego, aby ten położył się spać. P. A. (1) uderzył wówczas swoją córkę w twarz. Następnie, oskarżony rozpoczął kłótnię z M. A.. Całe zdarzenie obserwowała A. A. (2), która znajdowała się tuż obok. Oskarżony zdjął wówczas pasek od swoich spodni. A. A. (2), bojąc się uderzenia w twarz, podniosła ręce w geście obronnym. W tym momencie, P. A. (1) zabrał ręce swojej córki, zawiesił jej pasek na szyi i podniósł ją na pasku do góry. A. A. (2) kopnęła wówczas swojego ojca, uwolniła się od niego i uciekła do pokoju. Następnego dnia po tym zdarzeniu, oskarżony wyzywał swoją córkę od „małych kurewek”.

Opisane zachowania miały miejsce w okresie od września 2004 roku do 29 marca 2005 roku. W tym czasie, u A. A. (2) występowały zaburzenia emocjonalne polegające na zaburzeniach snu, silnych bólach brzucha na tle nerwowym. M. A. była osobą bezradną i bezwolną. Jawiła się jako osoba zamknięta w sobie, znerwicowana.

Dowód: odpis skrócony aktu urodzenia (k. 8), opinia psychologiczna z dnia 22 marca 2005 r. (k. 24-26), zeznania świadka A. O. (k. 22v-23, k. 716-720), zeznania świadka J. B. (k. 37v, k. 764-765), sprawozdanie z nadzoru nad sposobem sprawowania władzy rodzicielskiej z dnia 01 marca 2005 r. (k. 50-52), pismo kierownika Ośrodka (...) z dnia 28 lutego 2005 r. (k. 73-74) oraz karta czynności dozoru (k. 22-22v akt dozoru D-658/04), sprawozdanie okresowe (k. 23-24 akt dozoru D-658/04), karta czynności dozoru (k. 25-26 akt dozoru D-658/04), sprawozdanie okresowe (k. 27-27v akt dozoru D-658/04), karta czynności dozoru (k. 44-45 akt dozoru D-658/04), sprawozdanie okresowe (k. 46-47 akt dozoru D-658/04).

W dniu 29 marca 2005 r. oskarżony P. A. (1) został przyjęty do Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie (...) im. S. K. w S., celem przymusowego leczenia odwykowego. W przedmiotowej jednostce oskarżony był hospitalizowany do dnia 19 maja 2005 r.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego (k. 111-111v).

Oskarżony P. A. (1), przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż od września 2004 roku nie wszczynał żadnych awantur. Dodał, iż mieli jedynie problemy małżeńskie, nie wyzywał nigdy żony ani córki. Stwierdził, że nie groził nigdy żonie ani córce. Oświadczył, iż po wrześniu 2004 roku został raz pobity przez żonę i syna, gdy córka wróciła do domu pijana. Wyjaśnił, iż nigdy nie było sytuacji, aby dusił córkę A..

Oskarżony P. A. (1), przesłuchany na rozprawie głównej, nie przyznał się do zarzucanego mu czynu oraz złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż w okresie objętym zarzutem, nie był obecny przez 3 miesiące. Dodał, iż dotyczy to okresu od Wielkanocy w roku 2005 do końca czerwca 2005 r. Wskazał, iż był wówczas w szpitalu. Stwierdził, iż niezasadny jest zarzut znęcania się psychicznego, bo on żony ani córki w życiu nie uderzył. Wskazał, iż to jego żona wspólnie z synem stosowali wobec niego przemoc fizyczną. Wyjaśnił, iż bardzo często żona wszczyniała awantury. Stwierdził, iż raczej nie wyzywał żony i córki słowami wulgarnymi. Podał, iż w życiu nie groził żonie pozbawieniem życia. Oświadczył, iż nigdy w życiu nie nosił pasa, nie dusił paskiem córki. Wskazał, iż nie przypomina sobie, aby szarpał, bądź popychał żonę i córkę. Stwierdził, iż nie miał problemu alkoholowego.

Oskarżony podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego P. A. (1) (k. 47-47v, k. 581-583).

Oskarżony P. A. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano u oskarżonego osobowość nieprawidłową z odchyleniami w sferze charakteru, zespół zależności alkoholowej. Sprawność intelektualna oskarżonego jest dostateczna do korygowania stwierdzonych u niego odchyłeń osobowości. Skutki swojego postępowania oskarżony mógł przewidzieć. P. A. (1) nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. nie mają zastosowania.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 17 czerwca 2005 r. (k. 112-113).

Oskarżony, w chwili orzekania miał 56 lat, wykształcenie zawodowe, z zawodu murarz. Oskarżony jest żonaty, ma trójkę dorosłych dzieci. Prowadził działalność gospodarczą na terytorium Niemiec z dochodem około 2700 Euro, najmniej 300 Euro. Stan zdrowia oskarżonego jest dobry.

Dowód: dane osobo-poznawcze (k. 580).

Oskarżony P. A. (1) nie był uprzednio karany.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 09 marca 2015 r. (k. 745).

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy, w zakresie uznanym przez Sąd za wiarygodny, nie pozostawia wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego. Sąd ustaleń w tym zakresie dokonał w oparciu o zgromadzone dokumenty, zeznania świadków – A. O. oraz J. B., a także na podstawie opinii biegłych, jak również częściowo w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego P. A. (1) – w zakresie w jakim dano im wiarę.

Część ze zgromadzony w sprawie dokumentów – odpis skrócony aktu urodzenia (k. 8), informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 09 marca 2015 r. (k. 745) - to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również dokumenty w postaci - sprawozdania z nadzoru nad sposobem sprawowania władzy rodzicielskiej z dnia 01 marca 2005 r. (k. 50-52), pisma kierownika Ośrodka (...) z dnia 28 lutego 2005 r. (k. 73-74), a także karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 111-111v). Dokumenty te wskazują, iż osoby, które się pod nimi podpisały złożyły oświadczenia określonej treści. Prawdziwość, autentyczność i rzetelność ich sporządzenia nie była przedmiotem zarzutów stron oraz nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, z tych też względów Sąd nie odmówił im wiarygodności. Przedmiotowe dokumenty obrazują sytuację rodzinną oskarżonego oraz członków jego

rodziny. Potwierdzają, iż P. A. (1) nadużywał alkoholu. Wskazują na przejawy stosowanej przemocy, w tym opisują zdarzenie z udziałem córki oskarżonego – A. A. (2), to jest duszenie jej paskiem przez oskarżonego, który znajdował się wówczas pod wpływem alkoholu. Nadto, z treści pisma kierownika Ośrodka (...) z dnia 28 lutego 2005 r. wynika, iż u córki oskarżonego występowały zaburzenia emocjonalne polegające na zaburzeniach snu, silnych bólach brzucha na tle nerwowym.

Podobnie, na uwzględnienie w całości zasługiwały dokumenty zgromadzone w aktach dozoru, sygnatura D-658/04, stanowiące odzwierciedlenie czynności podejmowanych przez kuratora w związku z zastosowanym wobec oskarżonego środkiem związanym z poddaniem sprawcy próbie. Materiał dowodowy tam zawarty wskazywał na zachowanie oskarżonego w inkryminowanym okresie, jego problemy z alkoholem oraz źródła konfliktu rodzinnego i jego przejawy.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom A. O., albowiem są one spójne, logiczne, konsekwentne oraz skorelowane zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w tym sprawozdaniem z nadzoru nad sposobem sprawowania władzy rodzicielskiej z dnia 01 marca 2005 r. (k. 50-52), pismem kierownika Ośrodka (...) z dnia 28 lutego 2005 r. (k. 73-74), jak i dokumentacją zawartą w treści akt dozoru – sygnatura D-658/04. Świadek w sposób nie budzący wątpliwości wskazała, jak rozwijała się sytuacja rodzinna w mieszkaniu przy ulicy (...) w G.. Świadek konsekwentnie i bardzo szczegółowo opisała jak wyglądały relacje pomiędzy członkami rodziny w okresie objętym zarzutem. Wskazała na liczne przejawy agresji, klótnie, zastraszanie, groźby, przemoc fizyczną. Świadek opisała wulgarny sposób, w jaki oskarżony odzywał się do niej oraz do swojej żony.

Świadek wskazała na istotne z punktu widzenia przedmiotowej sprawy zachowania oskarżonego – dotyczące zarówno znęcania się fizycznego (popychanie, szarpanie oraz duszenie córki za szyję), jak i znęcania się psychicznego (wyzywanie żony i córki od słów uznanych powszechnie za obelżywe, zagrożenie pozbawieniem życia). Świadek zwróciła uwagę na chorobę alkoholową oskarżonego, stanowiącą główny powód jego agresji.

W ocenie Sądu, nie ujawniły się powody by świadek miała w sprawie prezentować nieszczerą postawę i kłamliwie zeznawać na niekorzyść oskarżonego. Nie można zresztą automatycznie odrzucać twierdzeń danej osoby tylko z tego powodu, że ma status pokrzywdzonego, bowiem kierując się taką logiką rozumowania w każdej sprawie należałoby z góry dyskwalifikować zeznania pokrzywdzonego, jako z zasady nieobiektywne, czego przecież czynić nie wolno, bo reguły oceny dowodów dalekie są od stosowania takiego rodzaju mechanizmu.

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka J. B. – sąsiadki, mieszkającej naprzeciwko lokalu przy ulicy (...). Świadek potwierdziła, iż w okresie objętym zarzutem – w zakresie roku 2004, w przedmiotowym mieszkaniu słyszalne były „pyskówki”, wzajemne odgłosy. Dodała, iż głośniejszy był mężczyzna. Zeznała, że często widywała oskarżonego, który znajdował się pod wpływem alkoholu. Wskazała, iż żona oskarżonego żaliła jej się na swoją sytuację materialną. Dodała, iż oskarżony miał negatywny stosunek do żony. Świadek nie posiadała jednak wiedzy co do istoty sprawy, albowiem jak sama wskazała, nie rozmawiała z M. A. o jej sytuacji rodzinnej.

Bez znaczenia dla sprawy pozostawały zeznania świadków – J. W. (k. 19v), K. C. (k. k. 35v, k. 720), J. N. (k. 28v, k. 720) – wymienione osoby mieszkały w sąsiedztwie lokalu przy ulicy (...) w G.. Niemniej, nie potrafiły wskazać na jakiegokolwiek okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotowej sprawy. Wskazywały na brak wiedzy na ten temat.

Podstawą ustaleń stanu faktycznego nie były również zeznania świadka M. J. (k. 31v). Funkcjonariusz Policji nie pamiętał bowiem dat, ani przebiegu interwencji w mieszkaniu przy ulicy (...) w G..

Podobnie bez znaczenia były zeznania świadków B. P. oraz A. S.. Wspomniane osoby sprawowały nadzór nad oskarżonym w sprawie karnej i nad pokrzywdzoną A. O. w sprawie rodzinnej. Niemniej, z uwagi na upływ czasu nie posiadały one wiedzy istotnej z punktu widzenia przedmiotowej sprawy.

Sporządzone w sprawie opinie biegłych, to jest opinia psychologiczna z dnia 22 marca 2005 r. (k. 24-26), opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 17 czerwca 2005 r. (k. 112-113), były obiektywne oraz rzetelne. Zostały one bowiem

sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinie były jasne – żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinie były też pełne, gdyż odnosiły się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia sprawy.. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne. Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach, a przy tym w toku postępowania nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Wnioski opinii biegłych zostały należycie umotywowane, a stanowiska biegłych zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Przedmiotowe opinie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, w szczególności nie były kwestionowane wnioski opinii sądowno-psychiatrycznej co do braku okoliczności wyłączających winę oskarżonego.

W świetle powyższych dowodów jedynie częściowo wiarygodne okazały się wyjaśnienia oskarżonego. Na przymiot wiarygodności zasługiwały twierdzenia P. A. (1), iż w części okresu objętego zarzutem przebywał w szpitalu. W istocie, zgodnie z kartą informacyjną leczenia szpitalnego (k. 111-111v), w dniu 29 marca 2005 r. został on przyjęty do Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie (...) im. S. K. w S., gdzie przebywał do dnia 19 maja 2005 r. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na uwzględnienie. Należy wskazać, iż niewiarygodne okazały się jego twierdzenia, w części w której zanegował on swój problem z alkoholem. Powyższe stoi bowiem w sprzeczności z zeznaniami A. O. oraz J. B.. Nadto, na nadużywanie alkoholu przez oskarżonego wskazuje zgromadzona w sprawie dokumentacja, w tym sprawozdanie z nadzoru nad sposobem sprawowania władzy rodzicielskiej z dnia 01 marca 2005 r. (k. 50-52), pismo kierownika Ośrodka (...) z dnia 28 lutego 2005 r. (k. 73-74), jak i dokumentacja akt nadzoru – sygnatura D 658/04. Na powyższe wskazuje również wprost wskazana wyżej karta informacyjna leczenia szpitalnego, gdyż jak wynika z jej treści, oskarżony został przyjęty do przedmiotowego szpitala, celem przymusowego leczenia odwykowego.

Odmówić również należało wiarygodności tej części wyjaśnień, w których oskarżony twierdzi, iż nie znęcał się fizycznie, ani psychicznie nad swoją córką A. O. oraz żoną M. A.. Powyższe stoi w sprzeczności z wiarygodną relacją córki oskarżonego, która zwróciła uwagę na liczne przejawy agresji ze strony oskarżonego. Pokrzywdzona wskazała wprost, iż oskarżony popychał, szarpał oraz pluł w twarz. Zwróciła również uwagę na zdarzenie z grudnia 2004 r., kiedy została przez oskarżonego podwieszona na pasku. Niezależnie od tego, A. O. opisała również w jaki sposób jej oskarżony znęcał się nad nimi psychicznie. Wskazała wprost na groźby pozbawienia życia, zastraszanie, obelżywe słownictwo. Powyższe potwierdza również zgromadzona w aktach sprawy dokumentacja, w tym sprawozdanie z nadzoru nad sposobem sprawowania władzy rodzicielskiej z dnia 01 marca 2005 r. (k. 50-52), pismo kierownika Ośrodka (...) z dnia 28 lutego 2005 r. (k. 73-74), jak i dokumentacja akt nadzoru – sygnatura D 658/04.

Okoliczności podane przez oskarżonego, iż rzekomo został on pobity przez swoją żonę i syna nie znalazły poparcia w treści materiału dowodowego. W rezultacie, nie zasługiwały one na uwzględnienie. Odnosząc się zaś do twierdzeń oskarżonego, iż to jego żona prowokowała kłótnie, wskazać należy, iż sam oskarżony przyznał, iż w jego małżeństwie zdarzały się nieporozumienia. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazywały bezspornie, iż sytuacja materialna tej rodziny była trudna. Powyższa okoliczność w żadnej mierze nie zwalnia jednak oskarżonego od odpowiedzialności. Odróżnić bowiem należy kłótnię małżeńską od znęcania fizycznego i psychicznego. Pierwszy przypadek stanowi bowiem naturalne zjawisko w relacjach pomiędzy małżonkami, szczególnie gdy jego podłożem jest trudna sytuacja finansowa rodziny. Zjawiskiem zgoła odmiennym jest natomiast stosowanie przemocy, zagrożenie pozbawieniem życia, czy w końcu wyzywanie od słów uznanych powszechnie za obelżywe.

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala stwierdzić, że wina P. A. (1) nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przypisanego mu przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. Sąd dokonał odmiennego ustalenia, poprzez przyjęcie daty końcowej przestępstwa na dzień 29 marca 2005 roku. Powyższe wynika wprost z treści karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 111-111v), gdzie podano, iż w tym dniu oskarżony został przyjęty do Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie (...) im. S. K. w S..

Przepis art. 207 §1 k.k. stanowi, że podlega karze kto znęca się fizycznie lub psychicznie m.in. nad osobą najbliższą. Analiza akt przedmiotowej sprawy pozwala stwierdzić, że postępowanie oskarżonego nosiło znamiona znęcania w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. Przepis art. 207 §1 k.k. jako wymierzone przede wszystkim przeciwko rodzinie i opiece, charakteryzuje się tym, że najczęściej jest popełniane w zaciszu domowego ogniska, stąd też postępowanie dowodowe z natury rzeczy opiera się przede wszystkim na zeznaniach ofiary i ewentualnie sprawcy oraz jedynie pomocniczo innych osobowych i nieosobowych źródłach dowodowych.

Przestępstwo znęcania się, określone w art. 207 § 1 k.k., jest przestępstwem formalnym z działania lub zaniechania. Dla jego bytu nie jest wymagane spowodowanie jakichkolwiek skutków.

Może być ono popełnione umyślnie i to wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Przesądza o tym znamię intencjonalne „znęca się”, charakteryzujące szczególne nastawienie sprawcy. Mieści się w nim bowiem chęć zadania cierpienia ofierze i dla jego realizacji samo godzenie się sprawcy na taki jego efekt nie wystarczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r., V KKN 580/97, Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz. 7).

Ustawowe określenie: "znęca się" oznacza działanie albo zaniechanie, polegające na umyślnym zadawaniu bólu fizycznego lub dotkliwych cierpień moralnych, powtarzającym się albo jednorazowym, lecz intensywnym i rozciągniętym w czasie (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976, nr 7-8, poz. 86).

Znęcanie się może przybrać formę znęcania się fizycznego lub psychicznego. W pierwszym przypadku zachowanie sprawcy będzie polegało na zadawaniu cierpień fizycznych, jak na przykład bicie, rzucanie przedmiotami, duszenie czy inne zadawanie bólu, a także przez głodzenie czy oziębienie ciała ofiary. Znęcanie psychiczne polegać będzie na dręczeniu psychicznym poprzez na przykład lżenie, wyszydzanie, straszenie (por. Andrzej Zoll [red.] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k.). W orzecznictwie podkreśla się, że istotą znęcania musi być zachowanie, które nie tylko w odczuciu pokrzywdzonego, ale również przy uwzględnieniu kryteriów obiektywnych polega na zadawaniu bólu lub cierpień moralnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1996 r., WR 102/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 2, poz. 8). Pojęcie "znęcanie się" zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić tylko w niewielkim stopniu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1990 r., V KRN 96/90, OSP 1992/4/78, podobnie wyrok SN z dnia 11 lutego 2003 r., IV KKN 312/99, Orz. Prok. i Pr. 2003, nr 9, poz. 3).

Przestępstwo znęcania się zostało w Kodeksie karnym skonstruowane jako zachowanie z reguły wielodziałaniowe. Pojęcie znęcania się w podstawowej postaci ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zatem, poza szczególnymi przypadkami, dopiero pewna suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2003 r., IV KK 49/2003, KZS 2004, nr 7-8, poz. 23).

Przedmiotem bezpośredniego działania przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k. może być osoba najbliższa. Zgodnie z art. 115 § 11 k.k., osobą najbliższą jest m. in. małżonek, jak i zstępny – a więc dziecko.

Bez wątpliwa przypisane wyrokiem zachowania oskarżonego w stosunku do swojej żony oraz córki A. O. stanowią o wypełnieniu przez niego znamion przestępstwa stypizowanego w art. 207 § 1 k.k. Wskazuje na to chociażby okres i pewna systematyczność tych zachowań daleko wykraczających poza znamiona zwykłych naruszeń godności czy nietykalności cielesnej. Jest też oczywiste, biorąc pod uwagę zarówno sposób postępowania oskarżonego jak i zakres jego zachowań, że zachowania te były ukierunkowane na zadanie najbliższemu cierpień, a więc że cechował je zamiar bezpośredni.

Wskazane zachowania oskarżonego wywołały u pokrzywdzonych poczucie stale obecnego zaniepokojenia, strachu, zaniżonej samooceny, miały negatywny wpływ na ich psychikę, a w konsekwencji sposób życia. Zachowanie oskarżonego wypełniło także znamiona fizycznego znęcania nad pokrzywdzonymi. Z ustaleń poczynionych w toku

postępowania wynika, że oskarżony stosował wobec pokrzywdzonych przemoc fizyczną – popychał, szarpał. Nadto, dusił paskiem swoją córkę A. O..

Nie budziło przy tym wątpliwości, iż przy uwzględnieniu kryteriów obiektywnych wskazane wyżej zachowania oskarżonego polegały w istocie na zadawaniu bólu lub cierpień psychicznych.

Podkreślenia wymaga, iż w przedmiotowym czasie, pokrzywdzona A. O. była osobą niepełnoletnią, słabszą. Żona oskarżonego była zaś osobą zamkniętą, wycofaną – na co wskazywała świadek J. B. oraz dokumentacja akt dozoru. Powyższe prowadzi do wniosku, iż pokrzywdzone nie były w stanie przeciwstawić się znęcaniu lub mogły to uczynić tylko w niewielkim stopniu.

Czyn oskarżonego uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że w zakresie inkryminowanego czynu jego poczatalność nie budziła wątpliwości. Powyższe pozwala uczynić mu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niewłaściwie. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły okoliczności wyłączające winę oskarżonego, ani bezprawność jego zachowania.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna. Przepis art. 207 § 1 k.k. zawiera przestępstwo o zróżnicowanym przedmiocie ochrony. Obok głównego przedmiotu ochrony, jakim jest rodzina i instytucja opieki, ubocznym przedmiotem ochrony może być życie, zdrowie, nietykalność cielesna, wolność i cześć człowieka. Oskarżony swoje zachowania podejmował przez kilka miesięcy. Wiele z tych zachowań miało miejsce pod wpływem alkoholu. Zauważyć przy tym należy, że w sposób naturalny od ojca – głowy rodziny, należy oczekiwać najdalej idącej troski oraz opieki, a obowiązki małżeńskie oraz rodzicielskie mają charakter podstawowy. Stąd znęcanie się męża (ojca) nad żoną i córką należy ocenić szczególnie negatywnie.

Wobec powyższego Sąd uznał P. A. (1) za winnego czynu przypisanego mu w punkcie I. wyroku.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia (od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności), Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i §2 k.k. Sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, które ocenił jako znaczne. Sprawianie bólu fizycznego, cierpień fizycznych i psychicznych, każą oceniać zachowanie oskarżonego jako naganne i społecznie szkodliwe. Oskarżony swoim działaniem godził w nietykalność cielesną i godność pokrzywdzonych. Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą fakt, iż oskarżony działał pod wpływem alkoholu. Sąd nie mógł także stracić z pola widzenia okoliczności, iż okres znęcania obejmował kilka miesięcy. Należało również zważyć, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa wobec swojej żony i córki, gdzie winien być wobec nich autorytetem i wzorem do naśladowania. Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono dotychczasową niekaralność oskarżonego.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara 8 (słownie: ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzeniu w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że istnieją przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego P. A. (1) kary pozbawienia wolności, o czym rozstrzygnięto w punkcie II. wyroku. Podstawą orzeczenia był art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. Właściwszym w badanym przypadku było zastosowanie starych przepisów, gdyż przy zastosowaniu przepisów w obecnym brzmieniu, Sąd byłby zobowiązany do orzeczenia któregoś z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k., co kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonego. W związku z tym, ustawa

obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016). Wobec tego, iż w przedmiotowej sprawie orzeczono w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy, konieczne stało się wskazanie jako podstawy orzekania art. 4 § 1 k.k., gdyż jak podano wyżej – odstąpiono od wyrażonej tam zasady prymatu ustawy nowej.

Odnosząc się do zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy wskazać, iż w ocenie Sądu, takie orzeczenie kary – przy uwzględnieniu orzeczonej kary grzywny - jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary została oparta na podstawie oceny właściwości i warunków osobistych, w tym stopniu dojrzałości oskarżonego. Należało mieć również na względzie, iż w chwili orzekania oskarżony był osobą niekaraną. Tym samym dyrektywy z art. 69 §1 i §2 k.k. nakazywały warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, iż zagrożenie w postaci możliwości przerwania okresu próby i osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym wzbudzi w nim postawę praworządną, zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zwłaszcza, że obok tej kary, Sąd orzekł dodatkowo karę grzywny (punkt III. wyroku), stanowiącą realną dolegliwość, która winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności.

Ustalając okres próby Sąd kierował się przede wszystkim pozytywnym stopniem prognozy kryminologicznej, stąd określenie minimalnej granicy okresu próby (2 lat) – zgodnie z art. 70 §1 pkt 1 k.k.

Z uwagi na zastosowanie wobec P. A. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, w punkcie III. wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 96 (słownie: dziewięćdziesiąt sześć) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (słownie: dwadzieścia) złotych. Za orzeczeniem tej kary przemawiał przede wszystkim wzgląd na konieczność wzmocnienia funkcji prewencyjnej kary. Liczba stawek dziennych grzywny odpowiada wadze okoliczności obciążających, natomiast wysokość stawki dziennej Sąd ustalił uwzględniając sytuację majątkową i zarobkową oskarżonego oraz jego warunki osobiste. P. A. (2) jest żonaty, ma trójkę dorosłych dzieci. Prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Niemiec z dochodem około 2700 Euro, najmniej 300 Euro.

Mając na uwadze powyższe, wysokość jednej stawki została ukształtowana na poziomie 20 zł. Ustalając liczbę stawek dziennych kary grzywny Sąd kierował się tymi samymi dyrektywami i okolicznościami, co omówione przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Wymierzając karę grzywny obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, także w tym przypadku Sąd konsekwentnie skorzystał ze starego brzmienia przepisu (w tym wypadku art. 71 § 1 k.k.), który był względniejszy dla sprawcy, przewidując możliwość orzeczenia grzywny w wysokości do 270 stawek dziennych.

W punkcie IV. wyroku, na poczet orzeczonej w punkcie III wyroku kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 8 maja 2014 roku do dnia 24 czerwca 2014 roku, przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

W punkcie V. wyroku, na podstawie art. 626 §1 k.p.k., art. 627 §1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) – mając na uwadze, iż oskarżony prowadzi działalność gospodarczą z której uzyskuje stały dochód - zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 70 (słownie: siedemdziesiąt) złotych i wymierzono opłatę w kwocie 372 (słownie: trzysta siedemdziesiąt dwa) złotych.